II

(Retsakter hvis offentliggørelse ikke er obligatorisk)

KOMMISSIONEN

KOMMISSIONENS BESLUTNING

af 3. maj 1989

om støtte ydet af den italienske regering til avispapirindustrien

(Kun den italienske udgave er autentisk)

(90/215/EØF)

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER HAR —

under henvisning til Traktaten om Oprettelse af Det Europæiske Økonomiske Fællesskab, særlig artikel 93, stk. 2, første afsnit,

efter i overensstemmelse med ovennævnte artikel at have givet de interesserede parter lejlighed til at fremsætte deres bemærkninger, og under henvisning til disse bemærkninger, og

ud fra følgende betragtninger:

I

Ente Nazionale per la Cellulosa e per la Carta (ENCC) er et offentligretlig selskab omfattende samtlige producenter af papir og cellulose samt celluloseforbrugende virksomheder i Italien. Det blev stiftet ved lov nr. 1453 af 13. juni 1935.

ENCC skal ifølge sine vedtægter fremme udviklingen af celluloseproduktionen i Italien, lette produktion og brug af nationale råmaterialer til produktion af cellulose, tilrettelægge produktion og salg af papir, indsamle og udbrede oplysninger om produktion af cellulose og papir.

For at virkeliggøre disse mål yder ENCC støtte til skovbrug og forskning inden for papirfremstilling samt skovplantning; ENCC formidler endvidere støtte til udgivere, særlig pressen, bl.a. i tilslutning til deres forbrug af avispapir.

ENCC's aktiviteter finansieres til dels ved hjælp af afgifter på indenlandsk produceret cellulose og andre typer papir og pap samt på lignende importerede produkter, og til dels ved hjælp af midler, der direkte stilles til rådighed af den italienske regering, og som er øremærket til udgivere.

Retningslinjerne for den via ENCC ydede støtte er blevet ændret gentagne gange. Kommissionen har efter en undersøgelse af deres forenelighed med fællesmarkedet godkendt disse ændringer.

Kommissionen afsluttede således i november 1974 proceduren i henhold til EØF-Traktatens artikel 93, stk. 2, med hensyn til ENCC's interventioner efter at have modtaget tilsagn fra den italienske regering om, at støtten til forbrugere af italiensk avispapir og avispapir indført af ENCC også ville blive ydet til udgivere, som indførte avispapir direkte fra de øvrige medlemsstater, at der ikke ville blive ydet støtte til publikationer på andre sprog end italiensk, hvor sådanne publikationer var bestemt til eksport, og at forskning inden for papirfremstilling ikke længere ville blive finansieret ved hjælp af provenuet af afgiften på import fra de øvrige medlemsstater.

Den 16. juni 1976 vedtog Kommissionen en endelig beslutning 76/574/EØF [1] vedrørende en ny støtteordning til fordel for pressen (lov nr. 172 af 6. juni 1975) og stillede som krav til den italienske regering, at den skulle offentliggøre, at denne støtte kunne opnås, uanset om udgiveren indkøbte papir hos ENCC eller indførte det direkte.

I november 1983 besluttede Kommissionen at afslutte den procedure i henhold til EØF-Traktatens artikel 93, stk. 2, som den havde indledt i april 1982 med hensyn til endnu en ny støtteordning til fordel for udgivere, som blev forestået af ENCC (lov nr. 416 af 5. august 1981). Proceduren blev afsluttet efter den italienske regerings udsagn om, at støtteforanstaltningerne til fordel for avispapirproduktion i Syditalien ikke var medtaget i loven,

[1] EFT nr. L 185 af 9. 7. 1976, s. 32.

samt at støtteforanstaltninger til fordel for publikationer af kulturel karakter var genstand for restriktioner, som ville hindre, at samhandelsvilkårene inden for Fællesskabet blev ændret i et omfang, som stred mod den fælles interesse.

Domstolen afgjorde præjudicielle spørgsmål vedrørende foreneligheden med EØF-Traktaten af de italienske afgifter på cellulose og papir og de ved hjælp af disse afgifter finansierede foranstaltninger den 19. juni 1973 (Capolongo mod Maya, sag 77/72), den 18. juni 1975 (IGAV mod ENCC, sag 94/74) og den 22. marts 1977 (Ianelli & Volpi mod Meroni, sag 74/76).

II

Ved skrivelse af 2. februar 1987 meddelte den italienske regering i overensstemmelse med EØF-Traktatens artikel 93, stk. 3, Kommissionen, at den planlagde at forlænge og ændre lov 416/81, hvis gyldighedsperiode udløb den 31. december 1985. Den italienske regering vedtog uden at afvente Kommissionens godkendelse den nye ordning i form af lov nr. 67 af 25. februar 1987. Supplerende oplysninger vedrørende den nye ordning blev forelagt Kommissionen ved skrivelse af 4. maj 1987. Kommissionen havde efter en første undersøgelse sine tvivl med hensyn til den nye lovs forenelighed med fællesmarkedet, og dette af tre grunde : ifølge artikel 8, stk. 12, i lov 67/87 kunne ENCC erstatte op til 30 % af tilskuddene til pressen med tilsvarende mængder avispapir. ENCC havde angiveligt ydet tilskud til transportomkostningerne for den italienske avispapirfabrikant Cartiera di Arbatax (beliggende i Sardinien, provincia di Nuoro), og disse driftsstøtteforanstaltninger skulle fortsætte i henhold til lov 67/87 :

ENCC's afdeling Sivas køb og salg af avispapir ville angiveligt medføre omkostninger på 14,5 mia. lire i 1986 og 28 mia. lire i 1987, og en del af disse beløb ville komme den italienske avispapirindustri til gode.

Kommissionen antog derfor, at lov 67/87 til fordel for udgivere i Italien tillige indeholdt elementer af statsstøtte til fordel for italienske avispapirproducenter, og besluttede af den grund af indlede proceduren i EØF-Traktatens artikel 93, stk. 2. Den italienske regering blev underrettet om denne beslutning ved skrivelse af 6. juli 1987 og blev som led i proceduren opfordret til at fremsætte sine bemærkninger hertil samt til at fremlægge specifikke oplysninger vedrørende ENCC's interventioner på avispapirmarkedet.

Den italienske regering fremsatte sine bemærkninger ved skrivelse af 3. november 1987. Den italienske regering var, hvad angår artikel 8, stk. 12, i lov 67/87, ikke enig med Kommissionen i, at muligheden for ENCC for at erstatte en del af tilskuddene til pressen med visse mængder avispapir kunne påvirke samhandelen mellem medlemsstater. For dog at fjerne enhver tvivl, som Kommissionen endnu måtte have, ville den italienske regering instruere ENCC om at afstå fra at benytte denne mulighed i henhold til artikel 8, stk. 12, i lov 67/87, hvilket ENCC hidtil heller ikke har gjort. Hvad angår den påståede aftale mellem ENCC og Cartiera di Arbatax, oplyste den italienske regering, at denne ikke længere bestod. Med hensyn til ENCC's interventioner på avispapirmarkedet bekræftede den italienske regering, at disse vedrørte beløb på 14,5 mia. lire i 1986 og forventedes at udgøre 21 mia. lire i 1987. Retsgrundlaget for disse interventioner var imidlertid ikke lov 67/87, men lov 1453/35 og et af republikkens præsident udstedt dekret af 18. april 1979.

Den italienske regering fremlagde ikke samtlige de specifikke oplysninger, som Kommissionen havde udbedt sig ved sin skrivelse af 6. juli 1987.

Som led i proceduren i henhold til EØF-Traktatens artikel 93, stk. 2, indgik der endvidere bemærkninger fra bl.a. regeringen for et tredjeland, med hvilket Fællesskabet har en frihandelsoverenskomst. Nævnte lands regering påstod, at ENCC indkøbte avispapir fra den nationale avispapirindustri til højere priser end priserne for avispapir indført fra de øvrige medlemsstater og til meget højere priser end dem, som visse leverandører i lande uden for EF anvendte.

På baggrund af disse nye påstande og i betragtning af, at der stadig ikke forelå oplysninger om ENCC's køb og salg af avispapir, genfremsatte Kommissionen ved telex af 29. januar 1988 sine tidligere anmodninger om oplysninger vedrørende alle aspekter af ENCC's interventioner på avispapirmarkedet samt om fordelingen af provenuet af afgifterne på papir og cellulose på ENCC's forskellige aktiviteter. Kommissionen opfordrede tillige den italienske regering til at kommentere påstanden om, at ENCC betalte høje priser til italienske avispapirfabrikanter som anført i ovennævnte EFTA-lands klage.

Den italienske regering svarede ved telex af 25. april 1988, at den allerede havde indsendt alle de oplysninger, som Kommissionen havde udbedt sig vedrørende lov 67/87, og at proceduren i EØF-Traktatens artikel 93, stk. 2, kun gjaldt ordningen i henhold til lov 67/87. De bemærkninger fra det pågældende tredjeland, som Kommissionen omtalte, havde ifølge den italienske regering ingen relevans for denne ordning.

Kommissionen besluttede den 22. juni 1988 at afslutte proceduren i henhold til EØF-Traktatens artikel 93, stk. 2, med hensyn til lov 67/87, fordi den fandt, at den italienske regering havde imødekommet Kommissionens tre indvendinger over for loven : muligheden for ENCC i henhold til lovens artikel 8, stk. 12, for at erstatte tilskuddet til pressen med bestemte mængder avispapir

var aldrig blevet benyttet og ville heller ikke blive benyttet i fremtiden; aftalen mellem ENCC og Cartiera di Arbatax var blevet bragt til ophør; ENCC's køb og salg af avispapir blev ikke finansieret på grundlag af lov 67/87.

Samtidig besluttede Kommissionen at indlede en ny procedure i henhold til EØF-Traktatens artikel 93, stk. 2, med hensyn til de påståede elementer af statsstøtte til fordel for den italienske avispapirindustri i ENCC's interventioner på avispapirmarkedet, som fandt sit retsgrundlag i lov 1453/35 og præsidentens dekret af 18. april 1979. Den italienske regering blev ved skrivelse af 7. juli 1988 opfordret til at fremsætte sine bemærkninger som led i proceduren og især at føre bevis for, at ENCC's interventioner ikke favoriserede italienske avispapirproducenter. Kommissionen udbad sig tillige oplysninger om afgifterne på cellulose, papir og pap og om ENCC's anvendelse af provenuet af disse afgifter samt om ENCC's interventioner på avispapirmarkedet.

III

Den italienske regering fremsatte sine bemærkninger som led i proceduren ved skrivelse af 24. november 1988, ifølge hvilke ENCC faktisk havde betalt højere priser for avispapir fremstillet i Italien i 1987 end for avispapir fra de øvrige medlemsstater og meget højere priser end for avispapir indført fra tredjelande.

Da disse tal ikke gav mulighed for at foretage en nøjagtig beregning af det samlede beløb for støtte til de italienske fabrikanter af avispapir, anmodede Kommissionen ved skrivelse af 4. januar 1989 den italienske regering om at supplere de fremlagte oplysninger, særlig med hensyn til, hvilke mængder avispapir fremstillet i Italien, EF og tredjelande ENCC havde indkøbt i 1987 samt de tilsvarende oplysninger vedrørende priser og mængder for 1985 og 1986.

Da Kommissionen ikke modtog noget svar på denne anmodning, fremsendte den den 1. marts 1989 en påmindelse til den italienske regering, hvori den bebudede, at der ville blive vedtaget en endelig beslutning på grundlag af de oplysninger, som Kommissionen var i besiddelse af, hvis den italienske regering ikke fremlagde alle de nødvendige oplysninger inden to uger. Den italienske regering fremlagde en del af de manglende data ved skrivelse af 14. marts 1989, men dog kun en samlet opgørelse og ikke en fordeling af ENCC's indkøb af avispapir i 1985, 1986 og 1987 på avispapir fremstillet i Italien, EF og det pågældende tredjeland.

Som led i høringen af andre interesserede parter i tilslutning til proceduren fremsatte regeringen for to andre medlemsstater og en fabrikant af avispapir i en tredje medlemsstat deres bemærkninger.

IV

Anvendelse af offentlige midler i en medlemsstat til finansiering af et organ, som køber og sælger avispapir på den indenlandske presses vegne, indebærer elementer af statsstøtte til fordel for avispapirproducenterne i den pågældende medlemsstat, hvis nævnte organ giver indenlandsk fremstillet avispapir en fortrinsstilling frem for indført avispapir, hvad enten det gælder mængder eller priser.

Selvom den italienske regering ikke har fremlagt alle de af Kommissionen ønskede oplysninger, foreligger der tilstrækkeligt bevis for, at ENCC gennem sin afdeling SIVA, i hvilken den er hovedaktionær, faktisk giver italiensk avispapir en fortrinsstilling.

I 1984 indkøbte ENCC 81 417 tons italiensk avispapir og 6 279 tons indført avispapir; i 1985 indkøbte ENCC 74 082 tons italiensk avispapir og 20 119 tons indført avispapir; i 1986 indkøbte det 145 098 tons italiensk avispapir og 27 405 tons indført avispapir. Italiensk avispapir tegnede sig således for 85 % af ENCC's indkøb i 1984 til 1986.

I 1987 købte ENCC 221 024 tons avispapir, hvis oprindelse ikke fremgår af de af den italienske regering fremlagte oplysninger. På grundlag af de disponible data vedrørende priser og mængder lader det til, at næsten hele denne mængde på 221 024 tons er af italiensk oprindelse.

De af ENCC indkøbte mængder af italiensk avispapir udgjorde 39 % af den italienske produktion i 1984, 42 % i 1985, 68 % i 1986 og ca. 85 % i 1987, medens den samlede mængde avispapir indkøbt af ENCC tegnede sig for 25 % af det italienske forbrug i 1984, 25 % i 1985, 37 % i 1986 og 43 % i 1987.

Hvad angår de priser, som ENCC betaler for avispapir fremstillet i Italien, EF og tredjelande, fremlagde den italienske regering følgende oplysninger (priser i lire/kg):

År	Avispapirtype (g/m²)	Oprindelse		
		Italien	EF	Andre Lande
1985	45	802	800	721
	48	764	675	668
1986	45	827	676	723
	48	772	—	—
1987	45	820	763	696
	48	756	—	—

ENCC købte i 1986/87 intet avispapir af typen 48 g/m² af ikke-italiensk oprindelse. Avispapir af typen 45 g/m² tegnede sig for 88 % af de af ENCC indkøbte mængder i 1985, 95 % i 1986 og 98 % i 1987.

Avispapiret blev solgt til den italienske presse til en ensartet pris på 830 lire/kg i 1985, 805 lire/kg i 1986 og 790 lire/kg i 1987 for avispapir af typen 45 g/m². For avispapir af typen 48 g/m² var disse priser henholdsvis 795 lire/kg, 766 lire/kg og 756 lire/kg.

Kommissionen har draget følgende konklusioner: ENCC har igennem årene fået en efterhånden mere fremtrædende stilling som leverandør af avispapir til den italienske presse; ENCC indkøber hovedsageligt og i stigende grad italiensk avispapir; ENCC betaler højere priser til italienske avispapirproducenter end til deres konkurrenter i de andre medlemsstater og i tredjelande.

Den italienske regering yder således støtte til den indenlandske avispapirindustri gennem ENCC.

Kommissionen anslår, at den italienske avispapirindustri modtog en støtte på ca. 900 mio. lire i 1985, 21 mia. lire i 1986 og 12 mia. lire i 1987; den samlede støtte i de tre år udgjorde ca. 34 mia. lire (23 mio. ECU). I dette beløb er ikke medtaget de supplerende fordele for de italienske avispapirproducenter, som ligger i, at de kan sælge hele deres produktion til en enkelt køber.

V

Støtten til den italienske avispapirindustri er en følge af et misbrug af den støtteordning til fordel for skovbrug, forskning inden for papirfremstilling, skovbeplantning og udgivere, over for hvilken Kommissionen i 1974 besluttede ikke at rejse indvendinger.

VI

Der består konkurrence mellem fabrikanter af avispapir i Fællesskabet, og der foregår en handel med avispapir mellem medlemsstaterne, selvom Fællesskabet som helhed dækker over halvdelen af sit avispapirbehov ved import fra tredjelande.

Samhandelen inden for Fællesskabet med avispapir tegnede sig for 17 % af fællesskabsproduktionen i 1984, 17,6 % i 1985, 19,4 % i 1986 og 21,6 % i 1987. De italienske avispapirproducenter deltager i konkurrencen inden for Fællesskabet.

Ifølge oplysninger, som årligt indsamles af den europæiske sammenslutning af cellulose-, papir- og papindustrier, CEPAC, fremstillede Italien 207 000 tons avispapir i 1984, 178 000 tons i 1985, 212 000 tons i 1986 og 242 000 tons i 1987, hvilket udgør ca. 10 % af produktionen i Fællesskabet og ca. 4 % af forbruget i Fællesskabet. Langt den største avispapirfabrikant i Italien er Cartiera di Arbatax, som har en produktionskapacitet på ca. 200 000 tons om året.

Italien eksporterede 29 000 tons avispapir i 1984, 28 000 tons i 1985, 11 000 tons i 1986 og 28 000 tons i 1987, hovedsagelig til USA.

I 1984 indførte Italien 177 000 tons avispapir, heraf 62 000 tons (35 %) fra de øvrige medlemsstater, i 1985 var tallet 232 000 tons, heraf 85 000 tons (37 %) fra de øvrige medlemsstater; i 1986 udgjorde importen 268 000 tons, heraf 104 000 tons (39 %) fra de øvrige medlemsstater, og i 1987 indførte Italien 303 000 tons avispapir, heraf 125 000 tons (41 %) fra de øvrige medlemsstater.

VII

Hvor finansiel støtte fra staten bevirker en styrkelse af visse virksomheders stilling i forhold til deres konkurrenter i Fællesskabet, må den antages at påvirke disse andre virksomheder.

Den støtte, som den italienske regering yder til sin indenlandske avispapirindustri, påvirker således samhandelen mellem medlemsstater og fordrejer eller truer med at fordreje konkurrencen i den i EØF-Traktatens artikel 92, stk. 1, anvendte betydning.

EØF-Traktatens artikel 92, stk. 1, fastsætter, at støtte, der opfylder de deri fastsatte kriterier, i princippet er uforenelig med fællesmarkedet.

De undtagelser fra dette princip, der er fastsat i EØF-Traktatens artikel 92, stk. 2, finder ikke anvendelse i denne sag i betragtning af den planlagte støttes art og målsætninger.

VIII

EØF-Traktatens artikel 92, stk. 3, opregner de former for støtte, der kan anses for at være forenelig med fællesmarkedet. Spørgsmålet om en støtteforanstaltnings forenelighed må afgøres i en fællesskabssammenhæng og ikke blot i henseende til en enkelt medlemsstat. Af hensyn til fællesmarkedets rette funktion og i henhold til principperne i EØF-Traktatens artikel 3, litra f), må de undtagelser fra EØF-Traktatens artikel 92, stk. 1, der er fastsat i samme artikels stk. 3, fortolkes strengt ved vurderingen af enhver støtteordning eller individuel støtteforanstaltning.

Disse undtagelsesbestemmelser kan i særdeleshed kun bringes i anvendelse, såfremt Kommissionen kan fastslå, at markedskræfterne alene, dvs. uden støtte, ikke vil kunne tilskynde de eventuelle støttemodtagere til at søge et af de tilstrebte mål virkeliggjort.

At indrømme en undtagelse i tilfælde, som ikke bidrager til virkeliggørelsen af et sådant mål, eller hvor støtten ikke er nødvendig hertil, ville være ensbetydende med, at erhvervsgrene eller virksomheder i visse medlemsstater fik urimelige fordele, hvorved deres finansielle stilling ville blive kunstigt styrket, samt at vilkårene i samhandelen mellem medlemsstaterne blev påvirket og konkurrencen fordrejet uden nogen begrundelse i den fælles interesse, jf. EØF-Traktatens artikel 92, stk. 3.

Den italienske regering har ikke været i stand til at give, og Kommissionen har ikke kunnet påvise nogen begrundelse for at fastslå, at den pågældende støtte skulle være omfattet af nogen af undtagelserne i EØF-Traktatens artikel 92, stk. 3.

IX

Hvad angår undtagelserne i EØF-Traktatens artikel 92, stk. 3, litra a) og c), for støtte til fremme af den økonomiske udvikling i visse områder, må det bemærkes, at den italienske regering ikke har fremført betragtninger af regional art som begrundelse for ydelsen af den pågældende støtte.

Hvad angår undtagelsen i EØF-Traktatens artikel 92, stk. 3, litra a) [1], for støtte til fremme af den økonomiske udvikling i visse områder, hvor levestandarden er unormalt lav, eller hvor der hersker en alvorlig underbeskæftigelse, er Kommissionen klar over, at den største italienske fabrikant af avispapir, Cartiera di Arbatax, er beliggende på Sardinien, som opfylder disse kriterier. Selvom Kommissionen principielt ikke betragter driftsstøtte som forenelig med fællesmarkedet, besluttede den den 2. marts 1988 ved beslutning 88/318/EØF [2] at bringe undtagelsen i EØF-Traktatens artikel 92, stk. 3, litra a), i anvendelse på lov 64/86, som vedrører særlige indgreb i Mezzogiorno, bl.a. støtte til at lette transportomkostningerne for sardinske virksomheder.

De ulemper, som Cartiera di Arbatax er udsat for som følge af sin beliggenhed på Sardinien, udlignes således ved hjælp af en specifik støtteordning, og der er ingen regional begrundelse for supplerende støtte i form af ENCC's køb af denne virksomheds produkter til kunstigt høje priser.

Anvendelse af undtagelse i EØF-Traktatens artikel 92, stk. 3, litra c), på støtte til fremme af udviklingen af visse økonomiske områder forekommer ikke relevant i denne sag, da det er Kommissionens faste politik kun at bringe denne undtagelse i anvendelse i forbindelse med investeringer eller jobskabelse i visse ugunstigt stillede områder, hvor sådan støtte kan være berettiget.

Støtten til den italienske avispapirindustri er hverken forbundet med investeringer eller jobskabelse, men ydes alene i forhold til de mængder papir, som sælges til ENCC.

Hvad angår undtagelserne i EØF-Traktatens artikel 92, stk. 3, litra b), har støtten til den italienske avispapirindustri hverken til formål at fremme virkeliggørelsen af et vigtigt projekt af fælleseuropæisk interesse eller at afhjælpe en alvorlig forstyrrelse i den italienske økonomi; den italienske regering har heller ikke fremført argumenter til fordel for eventuel anvendelse af disse undtagelsesbestemmelser.

Hvad angår undtagelserne i EØF-Traktatens artikel 92, stk. 3, litra c), for støtte til fremme af udviklingen af visse erhvervsgrene, når støtten ikke ændrer samhandelsvilkårene på en måde, der strider mod den fælles interesse, skønner Kommissionen, at støtten i form af ENCC's køb af stigende mængder italiensk avispapir til kunstigt høje priser ikke fremmer udviklingen af den indenlandske avispapirindustri, men blot tjener til kunstigt at opretholde status quo i denne sektor. En sådan driftsstøtte giver de italienske fabrikanter mulighed for at udsætte de nødvendige tilpasninger, som ville have sat dem i stand til at konkurrere på lige fod med fabrikanter i de øvrige medlemsstater og i tredjelande.

Kommissionen skønner tillige, at støtte, som er betingende for solgte mængder og salgspriser, fordrejer konkurrencen og påvirker samhandelen i meget højere grad end f.eks. investeringsstøtte. Sådan driftsstøtte til fordel for den indenlandske avispapirindustri påvirker derfor samhandelsvilkårene på en måde, der strider mod den fælles interesse.

X

Konklusion

Som nævnt under afsnit I har Kommissionen beskæftiget sig med på hinanden følgende specifikke støtteordninger til fordel for italienske udgivere, som alle forestås af ENCC, der er et offentligt selskab, som ifølge sine vedtægter har til opgave at fremme skovbrugets og cellulose- og papirindustriens interesser i Italien. Kommissionen har bl.a. skulle sikre sig, at disse støtteordninger ikke indeholdt bestemmelser, som kunne favorisere den indenlandske papirindustri.

Kommissionen noterer sig nu, at ENCC faktisk misbruger støtteordningerne til fordel for den italienske presse — med henblik på tillige at favorisere den italienske papirindustri — idet ENCC's særlige stilling i forholdet til papirindustrien muliggør dette.

Den italienske regerings støtte til den italienske papirindustri som led i anvendelsen af lov 1453/35 og præsidentens dekret af 18. april 1979 — i form af ENCC's indkøb af stigende mængder avispapir fremstillet i Italien, samt i form af kunstigt høje købspriser i forhold til markedsprisen — er uforenelig med fællesmarkedet. Den itali-

[1] Metoden for anvendelsen af denne undtagelsesbestemmelse er offentliggjort i EFT nr. C 212 af 12. 8. 1988, s. 2.
[2] EFT nr. L 143 af 10. 6. 1988, s. 37.

enske regering har med denne støtteydelse misbrugt den ved hjælp af afgifter finansierede støtteordning, over for hvilken Kommissionen i november 1974 besluttede ikke at rejse indvendinger. Finder Kommissionen, at en støtte misbruges, træffer den beslutning om, at den pågældende stat skal ophæve eller ændre støtteforanstaltningen —

VEDTAGET FØLGENDE BESLUTNING:

Artikel 1

Den støtte, som den italienske regering yder den italienske avispapirindustri som led i anvendelsen af lov 1453/35 og præsidentens dekret af 18. april 1979 — i form af ENCC's køb af stigende mængder avispapir fremstillet i Italien samt i form af kunstigt høje købspriser i forhold til markedsprisen — er uforenelig med fællesmarkedet og skal derfor omgående ophæves fra tidspunktet for meddelelsen af denne beslutning til den italienske regering.

Artikel 2

Den italienske regering underretter senest to måneder fra datoen for meddelelsen af denne beslutning Kommissionen om, hvilke foranstaltninger den har truffet til at efterkomme den.

Artikel 3

Denne beslutning er rettet til Den Italienske Republik.

Udfærdiget i Bruxelles, den 3. maj 1989.

På Kommissionens vegne

Leon BRITTAN

Næstformand